

KAKERU

Hirokazu Koreeda, 2026

1843

ESTREA EN NUMAX: 16.10.2026 | V.O.S.E. | +12 | 126 min

Nun futuro non moi lonxano, unha parella afluxida pola perda do seu fillo acolle nas súas vidas a un humanoide coa súa mesma aparencia e voz.

«Koreeda tomou o material dos pesadelos distópicos ciberpunk e converteunos nun elegante e melancólico encontro de fadas»

Demon Wise, DEADLINE

Título orixinal: Hako no Naka no Hitsuji
Ano: 2026
Duración: 126 minutos
Idioma orixinal: Xaponés
Dirección: Hirokazu Koreeda
Guión: Hirokazu Koreeda
Elenco: Haruka Ayase, Daigo Yamamoto, Kuwaki Rimu, Nana Seino
Montaxe: Hirokazu Koreeda
Música: Taku Matsushiba
Fotografía: Ryûto Kondô
Produtora: Gaga Communications Inc, Toho Studios, AOI Pro (Xapón)
Distribuidora: Vértigo Films

PREMIOS E FESTIVAIS
Cannes 2026 (Sección Oficial)

Entrevista con Hirokazu Koreeda: «Hai tempo que quería contar unha historia sobre os mortos que volven á vida. »

Cal foi a inspiración inicial para esta película? Houbo varios factores desencadeantes, pero o máis importante foi atoparme cun artigo sobre como as empresas que devolven á vida aos falecidos mediante a intelixencia artificial foron gañando popularidade na China. Hai uns anos, tamén no Xapón, houbo un proxecto televisivo que recreou a un cantante falecido utilizando a intelixencia artificial para interpretar unha nova canción. Cando atopei estas historias, sentín unha lixeira sensación de malestar. Entendo o profundo anhelos dos que quedan atrás: o desexo de volver ver aos seus seres queridos ou de transmitir-lles os seus sentimentos. Ao mesmo tempo, con todo, pregunteime a quen pertencen realmente os falecidos. O punto de partida directo deste proxecto foi o meu desexo de explorar estas cuestións a través do cine. No fondo, creo que tamén ten que ver co feito de que sempre me encantou *Frankenstein* e hai tempo que quería contar unha historia sobre os mortos que volven á vida.

Esta película retrata o proceso de duelo dunha parella que perdeu ao seu fillo. Nos meus traballos anteriores, explorei en repetidas ocasións o proceso de dó, de como se recuperan as persoas tras perder un ser querido. Isto abre unha perspectiva na que, alén dos recordos do pasado, pódese construír un futuro xunto ao humanoide, algo que me pareceu especialmente intrigante. Con todo, aínda que toma prestada esta premisa de ciencia ficción, o núcleo da película segue centrado en como os que quedan atrás ven as súas vidas mentres senten a presenza dos falecidos.

A profesión de Otone é a arquitectura. Que tipo de investigación fixeches sobre arquitectura? Lin unha gran variedade de libros e falei con arquitectos; como ao principio non sabía case nada, esforceime moito por aprender. Na película menciónase polo seu nome a Ryue Nishizawa, e creo que a súa forma de concibir a arquitectura é similar ao meu propio enfoque cinematográfico. Isto inclúe a idea de conectar dúas cousas que son diferentes tanto no material como no significado, así como o desexo de manterse aberto á sociedade e aos demais. Moitos arquitectos contemporáneos tamén parecen ter unha mentalidade que non se resiste á contorna, senón que se adapta a ela e constrúe en harmonía co medio, o que me parece moi próximo á miña forma de abordar o cine. Ao intentar representar a coexistencia dos seres humanos e a IA —dúas entidades fundamentalmente diferentes—, os coñecementos extraídos da arquitectura convertéronse nunha base importante.

As árbores son un motivo importante nesta película. Oín que está influenciada pola idea do «árbore nai», segundo a cal as árbores máis vellas e centrais comparten nutrientes e información coas que as rodean. Desde había tempo tiña unha vaga idea de que as árbores posúen intelixencia e están conectados a través das súas propias redes. Nese sentido, coincide coa idea dun «ordenador nai» que adoita aparecer na ciencia ficción, onde un único computador goberna toda unha rede. Seguindo esa liña de pensamento, sentín que podería ofrecer unha forma de representar conexións invisibles. O título orixinal “Sheep in the Box”, provén d’*O Principiño*, que, do mesmo xeito que as árbores, é tamén unha motivo clave nesta película.